



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Indictio, Acta & Decreta Synodi Diœcesanæ Paderbornensis

Diözese <Paderborn>

Nevhvsii, [1688]

Tit. XIV. De Superstitione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36013

TITULUS XIII.

De Jejunio.

Jejunia animabus corporibusque curandis ab Ecclesia certis temporibus & diebus salubriter instituta decenter volumus observari, admoneri que populum, cur sint indicta, nempe in expiationem & vindicationem peccatorum, & ut corpus ob intemperantiam cibi potusque luxuriosum castigetur, & in servitatem redigatur, quo animus vegetior ac liberior divinæ voluntati sese subiciat.

1. Porrò annua Jejunia quæ in Dicecesi nostrâ observari volumus, hæc sunt, & quidem vigiliæ singulis annis per totam Dicecesim nostram ab universis ætatem habentibus nec legitime excusatis jejunandæ. Sunt autem præter Quadragesimam, & quatuor anni tempora, Vigilia Pentecostes, Nativitatis S. Joannis Baptistæ, Beatorum Petri & Pauli Apostolorum, S. Laurentij Martyris, Assumptionis Beatæ Mariæ Virginis, S. Bartholomæi Apostoli, S. Matthæi Apostoli, SS. Simonis & Judæ, omnium Sanctorum, S. Andreæ Apostoli, S. Thomæ Apostoli & Nativitatis Domini; Quæ si in diebus Dominicis, aut lunæ evenerint, Sabbathis præcedentibus jejunetur. Quibus diebus à carnibus omnes abstinere, & unicâ refectioe sub reatu peccati mortalis omnes contenti esse, nisi gravis labor, aut alia justa ab Ecclesia approbata causa excuset, obligantur.

2. In locis autem, ubi vel plura, vel strictius observata fuerint, hortatur Synodus, ut piam consuetudinem observent.

3. Insuper in Festo S. Marci, quo supplicationes pro laudabili Ecclesiæ more fiunt, & in diebus Rogationum abstinence per totam diem à carnibus.

4. Jejunia quæ vel indixit Ecclesia, vel usus communis pridem recepit, ab omnibus servari volumus: quorum rationem & modum diligenter explicabunt Parochi & reliqui verbi Dei Ministri.

5. Cæterum hortentur fideles Parochi, ut cum jejunant, non solum corpus à cibis delicatioribus, verum etiam mentem à capitalibus vitijs cohibeant.

TITULUS XIV.

De Superstitione.

I.

Cùm rectè moneat Sacrosancta Tridentina Synodus, ut omnis superstitione tollatur, docet hæc Synodus, omnem illum rerum usum esse supersticiosum, qui sine verbo Dei & Ecclesiæ doctrinâ sit præscriptis aliquibus ritibus & observantijs, quarum rationabilis causa reddi non potest, & fiducia in eis collocatur, certò expectandi aliquem eventum, qui sine illis ritibus ex Sanctorum intercessione non speraretur, aut quæ in cultu Sanctorum ex temeritate ac quadam levitate potius, quàm pietate & vera in Deum Religione fieri videntur.

2. Nemo ad morbos vel vulnera hominum aut brutorum curanda superstitionis remedijs utatur, vel super rebus deperditis aut super futuris eventibus ac quibusvis secretis divinos seu pro divinis se venditantes consulere præsumat. Si quis aliquid horum fecerit & monitus non abstinerit, mox pro seriâ correctione denunciatur.

3. Insuper hæc Synodus mandat omnibus Judicibus Ecclesiasticis, ut in exilium mittant vel mitti curent omnes, qui super futuris eventibus alijsque secretis responsa dant, eosque qui tales consulunt, graviter puniant.

I

4. Et

4. Et quoniam rudis populus sæpè ex ignorantia superstitionibus inquinatur, Parochi subditos suos diligenter de illis erudiant, & inter cætera superstitosum esse, expectare quemcunque effectum à quâcunque re, quem res illa nec ex sua natura, neque ex institutione divinâ, nec ex ordinatione vel approbatione Ecclesiæ producere potest.

5. Grave peccatum Deo valde injuriosum, & Reipublicæ imprimis noxium est superstitio, ad quam reprimendam & extirpandam ferventur ea quæ Sixtus V. in Bulla cæli & terræ statuit.

T I T U L U S X V.

De Exorcismis.

I.

Licentiam exorcizandi à Nobis adeptus purâ & mundâ conscientiâ magnâque humilitate ac fide ad id muneris obeundum accedat, in ejusdemque functione graviter, piè ac religiosè se gerat, nec verba Ritualis Romani nostræve agendæ excedat.

2. Mulieri Energumena Exorcismum adhibiturus id præstet duabus saltem personis probatæ vitæ præsentibus, ijsque, si fieri possit, Energumena consanguineis aut affinibus.

3. Quanquam Exorcismorum usus ex divinâ Institutione, Apostolica traditione & universali Ecclesiæ consuetudine & præscripto, pro expellendis ex humano corpore dæmonibus, ædibus illorum infestatione liberandis, pro varijs damnis ac malis, quæ per tempestates, bestias noxias, venena vel quâvis aliâ ratione inferri solent, avertendis, utilis omninò sit & salutaris, eorundem nihilominus abusus tot ac tanta peperit incommoda, ut non levis cautela adhibenda sit.

4. Quare nullus omnino in Civitate ac Diœcesi nostrâ Paderbornensi posthac præsumat exorcizare, vel judicare, an aliquis sit, vel non sit obsessus, sine nostra nostrivè Vicarij in Spiritualibus Generalis facultate per præsentos seu alias scripto obtentâ.

5. Ne verò nostra hæc inhibitio indigentibus incommoda sit, præsentium tenore permitimus Pastoribus ad curam animarum, & Pastoralia Sacramenta administranda nostrâ Episcopali auctoritate ordinariâ approbatis, ut in omnibus locis sui districtûs Exorcismos adhibere queant.

6. Licentiam porrò Exorcismis utendi à nobis, vel ante dicto nostro Vicario adeptus, & deinceps adepturus, licet operetur in persona Ecclesiæ, & eatenus ejus preces sint Deo gratæ & exaudiantur, sit nihilominus purâ & mundâ cum primis conscientiâ, profundâ humilitate ac ferventi in Deum fide, & fiducia in divina tutela & ope, orationi & Jejunio alijsque sub ijsdem comprehensis pijs operibus deditus, quibus homo contrâ maleficia & dæmonis machinationes maximè præmunitur, ad id muneris obeundum accedat, in ejusdemque functione graviter piè ac religiosè se gerat, nec alijs quàm Rituali Romano Diœcesi huic nostræ accommodato præscriptis utatur Exorcismis, precibus & cærimonijs, quantumcunque piæ & bonæ appareant, sine nostrâ nostrivè Vicarij supradicti permissione.

6. Non temerè credat Exorcista aliquem esse obsessum, intoxicatum, aut locum infestum, aut Spiritum vagari, cum cæcitas & credulitas hominum millies in ejusmodi vel errârit, vel malitiâ fraudem texuerit, uti frequens docet etiamnum experientia. Proinde neque facile adhibeat Exorcismos, nisi signis prudenti medicorum, suo aliorumque maturo Doctorum Judicio examinatis perspicuè constet, esse Energumenum aut maleficio affectum &c. multò minus morbos hominum, pecorum languores, aut damna possessionibus illata statim incantationibus, aut maleficijs attribuat, nec homines dum id ordinariè existimant, in ista sinat hærere opinione nimè verò confirmet, ne frustra remedia Ecclesiæ ad alios fines & effectus, quàm ordinata sunt, adhibeantur cum periculo contemptis, dum speratos effectus sed indebitos non producant.

7. Quamvis evidenter cognosci nequeat, quando homo à dæmone obsessus, vel maleficio sit intoxicatus, certiora tamen mali prioris indicia sunt, si linguâ peregrinâ pluribus verbis loquatur, vel loquentes intelligat, si scientiam legendi, scribendi, cantandi artificiosè sine prævia in-

structione